

EXODUS (17) HJM Sales, 01-04-2016

Geliefde broeders en zusters, we zullen verder ingaan op de roeping van Mozes (Ex. 3:1 ev).

De bijbel noemt de berg Horeb (*“Chorev”* – חֲרֵב), waar God hem verscheen, de berg Gods. Horeb betekent *“verlaten, woest, eenzaam”* en is afgeleid van het werkwoord *“charav”* (חָרַב), dat o.a. *“verwoesten, braak liggen”* betekent, maar ook *“aanvallen, overwinnen, verslaan, vechten”*. We zien hier verband met Gods roeping. Eenzaamheid van woeste ontberingen in het leven is nodig om tekortkomingen te ontdekken en daarna overwinnaar te worden. Zelfs Jezus, toch zondeloos, ging regelmatig 's nachts naar een woeste (in de zin van eenzaam en verlaten) plaats om Zijn hemelse Vader te bidden en dáár Diens leiding te ervaren (Matth. 14:13; Mark. 1:35; Luk. 4:42; 9:10). Daar behaalde Hij ook de geestelijke overwinningen over de te voeren strijd. Mark. 1:34-35 – *“En Hij genas er velen, die door verscheidene ziekten kwalijk gesteld waren; en wierp vele duivelen uit, en liet de duivelen niet toe te spreken, omdat zij Hem kenden. En des morgens vroeg, als het nog diep in den nacht was, opgestaan zijnde, ging Hij uit, en ging henen in een woeste plaats, en bad aldaar.”*

Mozes geroepen

God riep Mozes voor een belangrijke taak, namelijk leiderschap. Dáárom moest Hij Mozes eerst duidelijk maken, dat Hij heilig is (Ex. 3:5 – zie deel 15). En ook genadig en barmhartig (Ex. 3:7-10)! Eigenschappen die elke leider óók moet bezitten en niet mag verliezen! Mét de eigenschap van nederigheid! Omdat Jezus slechts in die geest en hoedanigheid met succes kan worden verkondigd! Gods Geest is de Geest der Waarheid. Alleen een leider die zelf bij Jezus schuilt, kan voor Hem vruchtbaar zijn.

Nu werd eindelijk Mozes echt door God geroepen, maar had hij inmiddels zijn lesje geleerd! Ex. 3:10-11 – *“Zo kom nu, en Ik zal u tot Faraö zenden, opdat gij Mijn volk (de kinderen Israëls) uit Egypte voert. Toen zeide Mozes tot God: Wie ben ik, dat ik tot Faraö zou gaan; en dat ik de kinderen Israëls uit Egypte zou voeren? Nu was hij niet overmoedig meer, denkende dat hij het volk van Israël wel even zou kunnen verlossen. Hand. 7:25a – “En hij meende, dat zijn broeders zouden verstaan, dat God door zijn hand hun verlossing geven zou;” Met het tragische resultaat dat hij iemand in boosheid vermoordde (vers 24). Neen, nu was Mozes bescheiden geworden. Nu kende hij zijn karakter, ja, hij wantrouwde en vreesde zijn karakter zelfs. Nu was hij totaal niet meer van zichzelf overtuigd: “Wie ben ik, dat ik tot Faraö zou gaan; en dat ik de kinderen Israëls uit Egypte zou voeren?” Nu riep Mozes niet meer: “Hier ben ik, Heer!”. Nee, nu was er in plaats van hoogmoed een heilige vrees in zijn hart gekomen. Nu zei hij: “Wie ben ik!” (Ex. 3:11; 4:1,10,13, Hand. 7:22b,25).*

Het is goed om aan onszelf te twijfelen als God ons roept voor Zijn dienst. Maar dan mogen wij ons vervolgens vasthouden aan Zijn Woord. Fil. 4:13 – *“Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft.”* Daarom klonk toen Gods belofte in Ex. 3:12 – *“Hij dan zeide: Ik zal voorzeker met u zijn, en dit zal u een teken zijn, dat Ik u gezonden heb: wanneer gij dit volk uit Egypte geleid hebt, zult gijlieden God dienen op dezen berg.”* Wat is God toch goed! Als Hij iemand voor een taak of functie roept, dan zál Hij met hem of haar zijn. Dan zal Hij persoonlijk aanwezig zijn. Dan zal Hij leiden en helpen en die persoon niet alleen laten aanmodderen. Hij geeft kracht en doet in feite het werk. Want het gaat om Zijn Naam! Al het verrichte werk is Zijn werk. Tot verheerlijking van Zijn Naam en opdat niemand zichzelf zal roemen en hoogmoedig zal worden. 1 Cor. 3:21 – *“Niemand dan roeme op mensen; want alles is uwe.”* Het echte werk wordt door Gods Geest verricht. Wij zijn enkel maar medewerkers (1 Cor. 3:9). Uit genade mogen wij meewerken.

God was zó goed, dat Hij Mozes een teken beloofde. God zei in mijn eigen woorden: *“Ik ben jou hier verschenen en Ik heb tot jou hier gesproken bij de berg Horeb. Als jij straks het volk*

uit Egypte zult hebben geleid, dan zul je hier terugkomen en mag je Mij hier op deze zelfde berg dienen. Dan zal Ik je roepen en opnieuw tot je spreken! Dit is het téken van jouw roeping!" En zo gebeurde het ook. God sprak opnieuw tot Mozes bij de berg Horeb (d.w.z. Sinaï). Lees Deut. 1:6; 4:10,15; 5:2, etc.! M.a.w. wie wérkelijk door God geroepen is om het volk te leiden, zal telkens weer van Hem hierin bevestiging ontvangen. Want God kent geen lievelingetjes en sprak niet alleen toen tot Mozes. Telkens weer zal God spreken en Zich aan hem of haar kenbaar maken.

In het voorgaande zien we derhalve, dat de verlossing uit Egypte mede ten doel heeft het dienen van God, waarbij Hij belooft om tegenwoordig te zijn. Dat ook onze verlossing uit de wereld het dienen van God mede ten doel heeft, blijkt wel uit Matth. 28:18-20 – *"En Jezus, bij hen komende, sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in den Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb. En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld. Amen."*

Maar Mozes bleef bevreesd. Ondanks Gods persoonlijke roeping en het teken, dat Hij had beloofd te zullen geven! Mozes dacht terug aan de gebeurtenissen van veertig jaar geleden, toen hij door het volk werd afgewezen. *"Wie denk jij wel dat jij bent? Wie heeft jou aangesteld?"* klonk het toen. Dus vroeg Mozes aan God: *"Wat kan ik aan het volk van Israël vertellen? Hoe heet U, Die mij tot hen zendt?"* Mozes vroeg naar de openbaring van Gods Naam! Ex. 3:13-15 – *"Toen zeide Mozes tot God: Zie, wanneer ik kom tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: De God uwer vaderen heeft mij tot ulieden gezonden; en zij mij zeggen: Hoe is Zijn naam? wat zal ik tot hen zeggen? En God zeide tot Mozes: IK ZAL ZIJN, DIE IK ZIJN ZAL! Ook zeide Hij: Alzo zult gij tot de kinderen Israëls zeggen: IK ZAL ZIJN heeft mij tot ulieden gezonden! Toen zeide God verder tot Mozes: Aldus zult gij tot de kinderen Israëls zeggen: De HEERE, de God uwer vaderen, de God van Abraham, de God van Izak, en de God van Jakob, heeft mij tot ulieden gezonden; dat is Mijn Naam eeuwiglijk, en dat is Mijn gedachtenis van geslacht tot geslacht."*

God noemde Zichzelf *"Eh-jeh asjer Eh-jeh"* (אֱהִיָּה אֲשֶׁר אֱהִיָּה), dat letterlijk betekent *"Ik zal zijn, Die Ik zal zijn"* of ook *"Ik zal zijn, waarvan geldt, dat Ik zal zijn"*. Kortweg **IK BEN**. God zei dat dit Zijn Naam voor eeuwig is en Zijn *"gedachtenis"* van geslacht tot geslacht. In het Hebreeuws wordt hier in de tekst het woord *"zecher"* (זִכָּר), d.w.z. *"herinnering"* gebruikt. M.a.w. zo wordt Hij o.g.v. hun heerlijke, positieve ervaringen door Zijn kinderen herinnerd!

God zal er altijd zijn voor Zijn volk en Zijn geroepenen

Ongelovigen kennen de realiteit van Gods Naam niet. Dat God er altijd voor je is! Die Naam is Gods intieme Naam voor Zijn kinderen. Daarom noemde God tegen Faraö Zijn Naam niet. Tegen Faraö zei Hij: Ik ben de God van Israël, de God van de Hebreërs, die jij tracht te vermoorden! In Deel 3 is Gods Naam reeds besproken. Dus zal ik er nu niet op ingaan. Maar ik wil wel benadrukken, dat God in Zijn geopenbaarde Naam tevens Zijn Persoonlijkheid en Wezen heeft gelegd. Gods Wezen en Naam gaan samen, onafscheidelijk verbonden.

De God der levenden, de eeuwige God van Israël, de God van Abraham, de God van Izak en de God van Jakob, Die bestaat uit Vader, Zoon en Heilige Geest (in het mysterie van de Drie-enige God) zei o.a. (en bedenk dat Hij tot Zijn kinderen sprak en spreekt!):

IK BEN het Brood des Levens (Joh. 6:48)

IK BEN het Licht (Joh. 8:12)

IK BEN de Deur (Joh. 10:9)

IK BEN de Goede Herder (Joh. 10:11)

IK BEN de Opstanding en het Leven (Joh. 11:25)

IK BEN de Weg, de Waarheid en het Leven (Joh. 14:6)

IK BEN de Ware Wijnstok (Joh. 15:1)

Deze namen belichamen Gods persoonlijkheid en eigenschappen. Dus geopenbaard in Zijn Naam en alleen áán en vóór Zijn kinderen! God maakte Mozes door Zijn Naam duidelijk, dat Hij er altijd voor hem zou zijn en zou helpen. *“Mozes, ben je verdwaald? IK BEN de Weg. Ben je ziek? IK BEN de Heelmeester. Ben je zwak? IK BEN de Opstanding. Zie je het niet meer zitten? IK BEN de Raadsman. Heb je een wonder nodig? IK BEN Wonderlijk. Heb je iets nodig? IK BEN de God Die voorziet. Heb je honger? IK BEN het Brood des Levens.”* Etc. En omdat de Gemeente drager van Gods Naam is geworden, mag zij ook de zegeningen van die Naam ontvangen en groeien in Gods eigenschappen. Zij mag veranderen naar Zijn Beeld. Steeds meer zal Gods persoonlijkheid in haar worden gezien.

Omdat de Gemeente groeit in en naar Gods volheid, zal de volheid van Gods Naam automatisch meer en meer in haar gezien worden. En juist omdat zij voortdurend leeft in de realiteit van al die verschillende Godsnamen (waaraan dus Zijn zegeningen verbonden zijn), kan zij Hem ook steeds aanbidden. De volheid van Gods Naam werd geopenbaard in de Naam *“Here Jezus Christus”*. Here verwijst naar de Vader, Jezus verwijst naar de Zoon, Christus verwijst naar Gods Geest.

De Gemeente zal in de volheid der tijden als een lichtverspreidend, brandend braambos worden gezien, terwijl zij Gods volle Wezen en de Naam Here Jezus Christus met zich draagt. Zij is immers het mystieke Lichaam van Christus.

En als we dan even terugkeren naar Matth. 28:18-20: Gods Wezen en Persoonlijkheid is volledig gericht op het redden van zielen. Hij is een God, Die wil redden en de mensheid wil verlossen. Hij is een God, Die niet wil dat er mensen verloren gaan.

God is daarom een Herder Die Zijn schapen telt

Uit het volgende vers van Exodus 3 blijkt opnieuw hoe barmhartig en getrouw onze God is. Ex. 3:16 – *“Ga heen, en verzamel de oudsten van Israël, en zeg tot hen: De HEERE, de God uwer vaders, is mij verschenen, de God van Abraham, Izak en Jakob, zeggende: Ik heb ulieden getrouwelijk bezocht, en hetgeen ulieden in Egypte is aangedaan;”*

God beval Mozes om de leiders, de oudsten, bijeen te roepen en hen te vertellen dat de God van hun voorouders hem was verschenen. En die God had gezegd: *“Ik heb ulieden getrouwelijk bezocht, en hetgeen ulieden in Egypte is aangedaan”*. Dasberg vertaalde de eerste bijzin als volgt: *“Zeer ernstig heb ik over jullie nagedacht....”* De Groot Nieuws Bijbel vertaalt: *“Ik heb Mij jullie lot aangetrokken.”* Maar de grondtekst zegt in het Hebreeuws *“paakod paakadeti”* (פָּקַד פִּקְדָתִי), wat betekent: *“Ik heb ernstig en nauwgezet als een beambte geteld”*. M.a.w. God telde nauwgezet de zielen om te zien of er iemand van het volk ontbrak. God wil niet dat ook maar één ziel verloren zal gaan. En de leider die door God geroepen wordt, móét dat weten! 2 Petr. 3:9 – *“De Heere vertraagt de belofte niet (gelijk enigen dat traagheid achten), maar is lankmoedig over ons, niet willende, dat enigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekering komen.”* En Ezech. 18:32 zegt: *“Want Ik heb geen lust aan den dood des stervenden, spreekt de Heere HEERE; daarom bekeert u en leeft.”* Lees ook 1 Tim. 2:4. Zó goed en barmhartig is onze Heiland! Hij is de Goede Herder, Die regelmatig Zijn schapen telt en hoopt dat er niet een wordt gemist. Matth. 18:11-14 – *“Want de Zoon des mensen is gekomen om zalig te maken, dat verloren was. Wat dunkt u, indien enig mens honderd schapen had, en een uit dezelve afgedwaald ware, zal hij niet de negen en negentig laten, en op de bergen heengaande, het afgedwaalde zoeken? En indien het geschiedt, dat hij hetzelfde vindt, voorwaar zeg Ik u, dat hij zich meer verblijdt over hetzelfde, dan over de negen en negentig, die niet afgedwaald zijn geweest. Alzo is de wil niet, uws Vaders, Die in de hemelen is, dat een van deze kleinen verloren ga.”* Lees ook Luk. 15:4.

Dezelfde Hebreeuwse uitdrukking gebruikte Jozef vlak voor zijn dood t.a.v. zijn broers: God zal jullie *“gewis bezoeken”* (Gen. 50:24-25), d.w.z. *“pakod jivkod”* (פָּקַד יִבְכּוּ). D.w.z. God zal jullie *“als een beambte ernstig tellen”*. Dus God zou ervoor zorgen, dat geen van hen zou ontbreken. Hij zou hen voorzien.

Omdat God zo'n liefdevolle, zorgzame Vader is, zei God tegen Mozes dat Hij het volk Israël

uit Egypte zou verlossen en in een land brengen, dat vloeide van melk en honing. Daar hoefden zij zich geen zorgen meer te maken, doch enkel en alleen op Hem te vertrouwen. De verlossing was een vaste belofte! God, de IK BEN, zei immers: *“Ik zál!”* God liegt nooit! Ex. 3:17 – *“Daarom heb Ik gezegd: Ik zal ulieden uit de verdrukking van Egypte opvoeren, tot het land der Kanaänieten, en der Hethieten, en der Amorieten, en der Ferezieten, en der Hevieten, en der Jebusieten; tot het land, vloeiende van melk en honig.”*

En God vertelde Mozes ook welke weg hij daartoe moest bewandelen. Hij moest de confrontatie met een onwillige Faraö, koning van Egypte, aangaan en hem aanzeggen, dat hij het volk moest laten gaan om de weg van drie dagen in de woestijn te gaan teneinde aan God offers te brengen. Het volk moest de weg van drie dagen gaan! Dan zouden zij in de Sinaï-woestijn zijn gearriveerd en buiten het bereik van de Egyptische grensverdedigingen zijn gekomen. Maar God wist reeds dat Faraö zou weigeren. Ex. 3:18-19 – *“En zij zullen uw stem horen; en gij zult gaan, gij en de oudsten van Israël, tot den koning van Egypte, en gijlieden zult tot hem zeggen: De HEERE, de God der Hebreëen, is ons ontmoet; zo laat ons nu toch gaan den weg van drie dagen in de woestijn, opdat wij den HEERE, onzen God, offeren! Doch Ik weet, dat de koning van Egypte ulieden niet zal laten gaan, ook niet door een sterke hand.”* Doch uiteindelijk, beloofde God, zou er verlossing zijn en genade (Ex. 3:20-21).

De weg van drie dagen

De weg van drie dagen heeft in schriftuurlijke zin een bijzondere betekenis.

Het getal drie wijst eerst op goddelijke volheid en volmaaktheid. Denk maar aan de volmaakte Drie-enige God. Denk aan Zijn Derde Persoon, de Heilige Geest.

Drie wijst ook op de oorspronkelijke, individuele volmaaktheid van de mens, die naar het Beeld van de Drie-enige God werd geschapen en bestaat uit ziel, lichaam en geest.

Maar helaas viel de mens in zonde en werd van God afgescheiden. Die oorspronkelijke volmaaktheid van drie was verbroken, want zijn geest was gestorven (Gen. 2:17).

De weg naar herstel, o.g.v. geloof in Jezus, moest daarom na drie dagen en nachten plaatsvinden door de kracht van de goddelijke Derde Persoon, de Heilige Geest. Jezus stond drie dagen na Zijn dood op uit het graf. De weg van Dood en Opstanding had herstel tot stand gebracht.

In typebeeld mogen we dit al zien vóórdat sprake was van de Uittocht uit Egypte. In Gen. 22 lezen we dat Abraham in Gods opdracht drie dagen reisde om zijn zoon Izak op Moria te offeren. Dáár kunnen we reeds lezen: *“Op de berg des HEEREN zal het voorzien worden!”*

De weg van drie dagen wijst in de bijbel daarom op de weg van Dood en Opstanding, waardoor nieuw, onverwoestbaar, eeuwig, goddelijk leven tot stand wordt gebracht. Door Jezus! Hij stond op uit de dood met een verheerlijkt opstandingslichaam. De duivel was verslagen. En wij, wedergeborenen, zijn met Jezus gestorven en ook uit de dood opgestaan (Rom. 6).

Faraö weigerde dat Israël de weg van drie dagen in de woestijn zou gaan om aan God te offeren. Satan zal ook alles op alles zetten om te voorkomen, dat wij die weg van dood en opstanding zullen afleggen, waardoor hij geen vat meer op onze levens heeft. God wilde dat Israël de weg van drie dagen zou afleggen om Hem dierenoffers te brengen. Maar wat offeren wij Hem, als wij die weg van dood en opstanding afleggen? De zware prijs betaalde Jezus reeds! Wij echter offeren onszelf in het aanschouwen van Jezus aan het kruis, Die in onze plaats stierf. En geven wij onszelf dan geheel aan God en vertrouwen wij voortaan op Hem, dan ervaren wij de dood aan ons eigen IK. Want wij maken ons nu geheel afhankelijk van Zijn genade. Dit nu wil satan beslist voorkomen, want de verlossing is gebaseerd op dit volle kruisproces! Overgave! Dwárs door het kruis, niet nét erlangs! Daarom is er in elke gemeente confrontatie tussen Wet (eigen werken) en Genade (overgave).

Deze te volgen weg zien we terug in het Evangelie. De eerste vermenigvuldiging der broden vond plaats voor een grote menigte mensen zónder herder. Zij hadden honger en moesten worden gevoed (Mark. 6:34,37). Maar bij de tweede vermenigvuldiging der broden ging het

om een schare mensen, die bereid was om de prijs te betalen voor de woorden en lessen van Jezus. Ze hadden Hem maar liefst drie dagen gevolgd om naar Hem te luisteren.

Mark. 8:2 – *“Ik word innerlijk met ontferming bewogen over de schare; want zij zijn nu drie dagen bij Mij gebleven, en hebben niet, wat zij eten zouden.”*

Omdat zij de weg van dood en opstanding hadden afgelegd, voedde en voorzag Jezus hen. Ieder mens, ook u en ik, die deze weg aflegt, zal door God in alles worden voorzien. Zoek éérst Gods Koninkrijk en alle dingen zullen worden toegeworpen (Matth. 6:33).

Lees in dit licht Ex. 3:20-22 – *“Want Ik zal Mijn hand uitstrekken, en Egypte slaan met al Mijn wonderen, die Ik in het midden van hetzelfde doen zal; daarna zal hij ulieden laten vertrekken. En Ik zal dit volk genade geven in de ogen der Egyptenaren; en het zal geschieden, wanneer gijlieden uitgaan zult, zo zult gij niet ledig uitgaan. Maar elke vrouw zal van haar naburin, en van de waardin haars huizes, eisen zilveren vaten, en gouden vaten, en klederen; die zult gijlieden op uw zonen, en op uw dochteren leggen, en gij zult Egypte beroven.”* De verlossing door God van sraël ging gepaard met oordelen over Egypte. Israël zou echter genade ontvangen. Uiteraard eerst van God Zelf, maar ook genade van de Egyptenaren. Zij zouden Israël rijkelijk voorzien van materiële zaken. In de Statenvertaling staat dat de Israëlieten Egypte zouden *“beroven”*. Het Hebreeuwse werkwoord is *“na-tsal”* (נצל). Deze werkwoordstam kent veel betekenissen: *“redden (Amos 4:11; Jona 4:6), verlossen (Hos. 2:9, Ex 18:10; Jer. 7:10), bevrijden, beroven, plunderen (2 Kron. 20:25), zich wegrukken, zich losmaken, wegnemen, ontnemen, ontrukken (Amos 4:11; Hos. 2:9), vrijmaken van zonde en schuld, zich ontdoen van”*.

Net zoals met Israël, trekkende uit Egypte, zal het ook met de Gemeente gaan. Haar finale verlossing zal gepaard gaan met grote oordelen, die over de wereld komen, en overvloedige hemelse genade. En de ongelovigen zullen Gods kinderen rijkelijk van zegeningen voorzien, waardoor hopelijk ook hun ogen zullen worden geopend en zij eveneens worden gered en verlost. Dit is Gods systeem. Pred. 2:26 – *“Want Hij geeft wijsheid, en wetenschap, en vreugde den mens, die goed is voor Zijn aangezicht; maar den zondaar geeft Hij bezigheid om te verzamelen en te vergaderen, opdat Hij het geve dien, die goed is voor Gods aangezicht. Dit is ook ijdelheid en kwelling des geestes.”*

Jezus riep ons daarom ook op om niet bezorgd te zijn over alledaagse dingen en de dag van morgen (Luk. 12:22-34; Matth. 6:19-21,25-34), maar eerst Gods Koninkrijk en Zijn gerechtigheid te zoeken. Dat is een geloofskwestie. Door geloof in Jezus worden wij gerechtvaardigd en Hij wil dat wij daarna op God vertrouwen, Die ons in alles zal voorzien. Hij spreekt hier over onze hartegesteldheid. Jezus zei: *“Verzamel schatten in de hemel”*. Paulus zei: *“Bedenk de dingen die boven zijn en niet die op de aarde zijn”* (Col. 3:2).

Waarom hoeven wij ons na onze rechtvaardigmaking geen zorgen te maken? Omdat wij nu deel hebben aan de zegen die Abraham kreeg. Wij zijn Abraham's geestelijke nakomelingen en zijn erfgenamen geworden (Gal. 3:29). In Rom. 4:13 staat geschreven, dat Abraham een erfgenaam van de wereld was door de rechtvaardigheid des geloofs. En Abraham had ruim voldoende voor zijn leven, hij was zelfs rijk. Het Griekse woord voor *“wereld”* is hier *“kosmos”* en niet *“aion”*, dat m.n. *“het karakter van de wereld (de zgn. ‘eeuw’)”* aanduidt.

Eén van de betekenissen van *“kosmos”* is *“het geheel van aardse goederen, rijkdommen, voordelen, genietingen”*. Wij zijn erfgenamen en hoeven ons dus geen zorgen te maken. En als wij door het geloof hierin staan, dan *“ontdoen”* wij ons van Egypte, d.w.z. de wereld. Die heeft dan geen invloed meer in ons hart.

De Egyptische rijkdommen zouden later worden geofferd aan God voor de bouw van de Tabernakel. In die zin zijn die rijkdommen ook typebeeld van de ontvangen zegeningen van God, die voor de opbouw van de Gemeente worden aangewend. Als de Bruid straks uit deze wereld wordt gevoerd en daarmee haar geestelijke rijkdommen meeneemt, waardoor ook de de Geest weg zal zijn (2 Thess. 2:5-12), zal de aarde beroofd zijn van haar ware rijkdom.

Geliefde broeders en zusters, omdat het hoofdthema van deze bijbelstudies de Uittocht uit Egypte en de aansluitende woestijnreis betreft, wil ik tot slot een uitspraak van Mozes citeren. Deut. 2:7 – *“Want de HEERE, uw God, heeft u gezegend in al het werk uwer hand; Hij kent uw wandelen door deze zo grote woestijn; deze veertig jaren is de HEERE, uw God, met u geweest; geen ding heeft u ontbroken.”*

Moge Jezus u en mij overvloedig zegenen. Amen.

(wordt vervolgd)